

“Mer nervepirrende enn Max Manus”
Aftenposten

“Kraftig skuddsalve”
Dagens Næringsliv

“Sterkt om uhyggelig familiehemmelighet”
Bergens Tidende

Stavanger Aftenblad

Nordlys

Film&Kino

Haugesunds Avis

Fredrikstad Blad

Østkantliv

STRENGT HEMMELIG

EN FILM AV BENEDICTE M. ORVUNG

Alle familier har sine hemmeligheter...

HIRDS.
K.A. MARTINSEN

SKOLEKINO

RIKS-KRIMINAL-LABORATORIET

MØLLERGATA 19 – OSLO

TLF. 31290 - 30201

RKL SAK NR. 161/45.

STRENGT NØDVENDIG

Dokumentaren "Strengt Hemmelig" er nå tilgjengelig som skolekino. På de skolevisningene som har vært hittil er erfaringene at elevene sitter konsentrert og følger nøye med under hele filmen.

Helle Østvik skriver i Finnmark Dagblad etter en skolevisning :

I salen ser jeg barn, voksne og pensjonister. Jeg ser mennesker som ung i livet skal lære noe av fortiden og jeg ser mennesker som er en del av den. Av krigen og dens historier. Lyset går ned, teppet går opp og det forunderlige skjer. At salen allerede fra starten dras inn i filmen.

Benedicte Orvung tar ikke stilling. Jeg tror det er hennes ryddige ærlighet som rører meg sterkest. Med pedagogisk kloke grep forteller hun. Åpent, oversiktig og så nakent at smerten nesten blir fysisk hos oss, hennes publikum.

Etter to timer (hvor ble de av?) er filmen ferdig. Og den første som kommer bort er en jente, tredje års elev fra den videregående skolen.

- Takk sier hun oppglødd til filmskaperen.
- Tusen takk for at du har lagd denne filmen. Den var bare så utrolig sterk og så mye mer enn en dokumentar. Jeg ville bare si takk.

KORT OM HANDLINGEN

I kjølvannet av Max Manus og fokus på krigens heltehistorier nærmer filmskaper Benedicte Orvung seg nazismen i Norge gjennom avsløringen av en dyster familiehemmelighet. Den Karl A. Marthinsen hun leser om i avisen en dag viser seg å være hennes egen grandonkel, den slektingen det aldri er blitt snakket om. Som statspolitiskjef og betrodd nazist var Marthinsen ansvarlig for henrettelser og tortur, samtidig som han bidro sterkt til utryddelsen av norske jøder. I dokumentaren avdekker Orvung hans forholdsvis ukjente biografi, og belyser viktige dilemmaer forbundet med plikt, ordrenekt og hensynet til nær familie.

BRUKE FILMEN I UNDERVISNING

Filmen, som det tok 10 år å lage, har fått mye ros fra historikere og de som jobber med krigshistorie. Blant annet anbefaler **Holocaust Senteret** og **Norges Hjemmefrontmuseum** den som skolefilm. *Strengt Hemmelig* er lærerik samtidig som den er spennende for alle fra ca 14 år og eldre.

Vi anbefaler at læreren som tar klassen med for å se filmen, oppfordrer elevene til å invitere sine beste-/oldeforeldre med på visningen av *Strengt Hemmelig*. Etter visningen kan det så arrangeres et treff i klasserommet. Det kan bli en fin diskusjon mellom elever og de eldre som kanskje har opplevd krigen selv. Okkupasjonshistoriker Berit Nøkleby har laget studieark med oppgaver som elevene kan jobbe med. (Studiearkene er på side 4, 5, 6 og 7.)

www.strengthemmelig.no/sh/content/filmstudieark

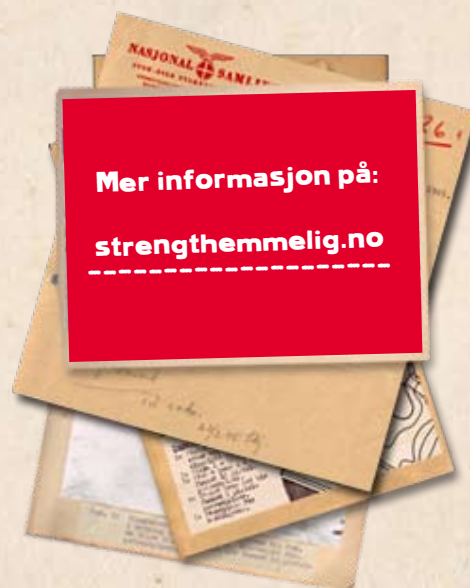

Attentatet på Karl Marthinsen skjedde utenfor en skole. Flere av skolebarna var øyevitner til det som skjedde. Noen av dem forteller i filmen for første gang om det de opplevde.

SAGT OM FILMEN:

En film om en av de mest sentrale og mektige menn i NS er i seg selv en viktig begivenhet. Gjennom sin kildebaserte vektlegging av bakgrunn og dokumentasjon av NS-regimets gjøren og laden, sett gjennom Marthinsens liv, blir dette en svært viktig film for dagens og kommende generasjoner. Orvung har klart å få med seg flere sentrale personer innenfor NS, i tillegg til statements fra et par sentrale motstandsmenn. Ikke minst er det et scoop at hun har fått intervjuet en av dem som var med på henrettelsene av norske motstandsfolk i februar 1945, etter likvidasjonen av Marthinsen.

Arnfinn Moland, Leder Norsk Hjemmefrontmuseum

STRENGT HEMMELIG

Alle familier har sine hemmeligheter, men familien Marthinsens dypt begravde hemmelighet er mer dramatisk enn de fleste andres. Ingen hadde fortalt barnebarna at bestefars bror var en av de mektigste menn i det okkuperte Norge under annen verdenskrig. Som sjef for det nazistiske hemmelige politiet hadde Karl A. Marthinsen bokstavelig talt rett til å drepe – og gjorde det. Mot slutten av krigen hadde han slik makt at Hjemmefronten var redd for at han skulle lede landet ut i en blodig og meningsløs borgerkrig. Derfor skjøt de ham en vintermorgen i februar 1945. Som hevn for dette henrettet norske og tyske nazister 28 patrioter på Akershus festning. I dag huskes Marthinsen vesentlig for denne skrekkelige hevnen.

Benedicte Orvung er filmens regissør – og grandniese av Karl Marthinsen. Hun visste ingenting annet om Karl Marthinsen enn at han var bror av hennes morfar, og at han døde under krigen, før hun fikk se en avisartikkel om likvideringen av Marthinsen 50 år etter hans død. Så begynte hun å spørre og grave, og laget film om hva hun fant.

I filmen møter vi en rekke personer som kan fortelle om Marthinsen, men vi får også se mange filmopptak fra okkupasjonstiden der Marthinsen opptrer sammen med kjente historiske personer som Vidkun Quisling, Josef Terboven og Jonas Lie, og vi får se bilder og dokumenter fra arkivene som illustrerer historien om denne mannen, hans liv og død.

KARL A. MARTHINSEN

Filmene handler om en historisk person, Marthinsen, som i løpet av den tyske okkupasjonen av Norge i 1940–1945 ble en av de mektigste menn i landet. Da tyskerne angrep Norge 9. april 1940, var han kaptein i den norske hær, da han ble skutt av Hjemmefronten 8. februar 1945, var han sjef både for det norske politiske politiet, Sikkerhetspolitiet, og for Quislings stormtropper, Hirden.

Karl Alfred Nicolay Marthinsen ble født på Karlsøy i Troms i 1896 som den eldste av åtte søsken. Familien flyttet til Mehamn i Finnmark da Karl var 14–15 år. I 1918 tok han eksamen ved 6. divisjons underoffiserskole og ble utnevnt til sersjant. Etter fire år i det private næringsliv gikk han inn i det militære og ble stasjonert i Kirkenes. I 1934 meldte han seg i inn i Quislings parti Nasjonal Samling (NS). Da Sovjetunionen angrep Finland 30. november 1939 (Vinterkrigen), var Marthinsen løytnant og etterretningsoffiser ved staben til forsvarssjefen i Øst-Finnmark, og ble snart utnevnt til kaptein.

Denne vinteren samarbeidet Marthinsen mye med en norsk politimann, Jonas Lie, som var sjef for utrykningspolitiet og sendt opp til Finnmark på grunn av krigen mellom finnene og russerne. Blant annet forhørte de personer som de mistenkte for å være spioner.

Etter at felttoget i Norge var slutt, ble det norske forsvaret oppløst, og Marthinsen hadde ingen jobb mer. Men Jonas Lie hadde fått i oppdrag av tyskerne å opprette et politidepartement og et hemmelig norsk politisk politi, og nå trengte han flere politifolk. Fra høsten 1940 bodde Marthinsen i Oslo og jobbet i politiet, og fra mars 1941 var han leder for det nye Statspolitiet (Stapo). Sommeren 1943 ble Marthinsen leder av hele det norske politiske politiet, Sikkerhetspolitiet, og like etter forfremmet til generalmajor i politiet. Nå var han øverste leder for statspolitiet, grensepolitiet og kriminalpolitiet. Sommeren 1944 ble han også utnevnt til sjef for Hirden. Mens han ikke hadde vist seg mye offentlig i sin rolle som sjef for det hemmelige politiet, deltok han nå som hirdsjef ved parader og tilstelninger og holdt taler. Det er fra denne tiden vi har en rekke filmopptak av ham, som ble vist på kino.

Dermed hadde Marthinsen sin egen kampstyrke, og den ville han bruke. Både politiet og deler av Hirden fikk våpen og kamptrening, og Marthinsen understreket stadig hvor viktig det var å slåss til siste slutt. Hjemmefronten fryktet at dette ville lede til borgerkrig i Norge i sluttfasen av den krigen som Hitler nå åpenbart holdt på å tape, og besluttet derfor å likvidere (drepe) Marthinsen. Den 8. februar 1945 ble han skutt i sin bil på vei til kontoret av en gruppe motstandsmenn. En rekke folkeskolebarn som holdt til på Universitetet på Blindern ble vitner til denne dramatiske hendelsen.

ANNEN VERDENSKRIG OG DET OKKUPERTE NORGE

Adolf Hitler tok makten i Tyskland i 1933 og startet annen verdenskrig ved å angripe Polen 1. september 1939. Tyskerne angrep Norge og Danmark om morgenen 9. april 1940, og Danmark ga opp etter noen timers kamp. Feltoget i Norge varte i to måneder, men den allierte hjelpen trakk seg ut, og 10. juni 1940 kapitulerte de norske styrkene i Norge. Kongen og regjeringen flyktet til Storbritannia og tok med seg hva de kunne av skip og fly for å fortsette kampen ute.

Da feltoget var slutt, hadde tyskerne ennå ikke besatt Troms og Finnmark. Men Hitler hadde allerede sendt en betrodd mann, Josef Terboven, til Norge for å ordne opp. Bare Hitler selv sto over ham, ellers styrte han Norge eneveldig som rikskommissær (Reichskommissar).

Den 16. juni 1940 kom Terboven til Kirkenes for å heise det tyske hakekorsflagget. I følge hans var også den norske politimannen Jonas Lie, som Karl Marthinsen allerede kjente. Terboven skulle ordne med det nye norske statsstyret. Han syntes ikke at Vidkun Quisling, føreren for det lille norske nazipartiet Nasjonal Samling (NS), var noen brukbar leder og ville heller ha Jonas Lie. Men Hitler ville la Quisling få en sjanse, og den foreløpige ordningen fra 25. september 1940 ble at noen konstituerte (også kalt kommissariske) statsråder skulle lede departementene. De fleste av statsrådene var medlemmer av NS. Jonas Lie ble sjef for Politidepartementet, og Marthinsen ble ansatt der for å bygge opp det hemmelige politiske politiet, Statspolitiet (Stapo).

Makten rådet i det okkuperte Norge. Det var hverken demokrati eller rettssikkerhet i landet lenger. Den 1. februar 1942 ble Quisling ministerpresident (et tysk ord for statsminister), og fra nå av kunne også han ved siden av Terboven gi lover. Quisling brukte sin makt blant annet til å innføre dødsstraff igjen (avskaffet i 1902), ta fra norske jøder deres eiendom og avsette embetsmenn som "ikke forsto den nye tid". Det var ikke likhet for loven, og lovene kunne endres akkurat som Terboven ville. Den som nektet å adlyde ordre, kunne bli skutt – slik som politifullmektig Eilifsen, som ble skutt av statspolitiet fordi han hadde nektet å arrestere et par jenter som ikke hadde møtt til tvungen arbeidstjeneste.

Det var hele tiden tyskerne som hadde den virkelige makten i Norge. Hitler drømte om et tyskdominert Europa som også Norge skulle være en del av, mens Quisling trodde han ville få styre et selvstendig Norge innenfor en germansk union. Men høsten 1944 var det nokså klart at krigen gikk inn i sin siste fase – og at Hitler ville tape.

DEPORTASJONEN AV DE NORSKE JØDENE

Hitler hadde et fryktelig mål – å gjøre Europa "judenrein", fri for jøder. Det forsøkte nazistene å gjennomføre ved å drepe alle jøder de fikk tak i. Millioner ble sendt til utryddelsesleirer som Auschwitz i Polen og drept på forskjellig vis, ofte i gasskammer. Da tyskerne okkuperte Norge, fantes det omtrent 1800 jøder i landet. Av dem hadde noe over hundre kommet som flyktninger fra Mellom-Europa i 1930-årene. De første par årene skjedde ingen samlet aksjon mot dem, men i oktober 1942 kom turen også til de norske jødene. Ordren kom fra Berlin, og det var det norske statspolitiet under Marthinsens ledelse som gjennomførte arrestasjonene, med hjelp av hirdfolk og frontkjempere. Den 26. november 1942 seilte Donau til Tyskland med 532 norske jøder ombord, fra oldinger på over 90 til spedbarn. De fleste døde i gasskammeret i Auschwitz like etter ankomsten. Noe over halvparten av de norske jødene klarte å komme seg over til Sverige, men i alt 767 ble deportert. Av dem overlevde ingen barn, kvinner eller gamle – bare 26 unge menn kom hjem igjen.

SIKKERHETSPOLITIET (SIPO) OG STATSPOLITIET (STAPO)

Under okkupasjonen ble norsk politi organisert etter tysk mønster og delt i Ordenspolitiet (det vanlige politiet) og Sikkerhetspolitiet (det politiske politiet). Også tysk politi opererte i Norge, både Ordnungspolizei og Sicherheitspolizei. Vi skal her se nærmere på det politiske – eller hemmelige – politiet, Sipo.

Det var tysk politi som bestemte og kunne gi ordre til det norske politiet. Sjefen for tysk Sipo i Norge var Heinrich Fehlis, som hadde sitt hovedkvarter på Victoria Terrasse i Oslo. Under ham fantes Sipo-kommandører også i Stavanger, Bergen, Trondheim og Tromsø. Sipo hadde fem underavdelinger, nummer 4 var Gestapo, Geheime Staatspolizei, det hemmelige statspolitiet, som både hjemme i Tyskland og i alle okkuperte land var de som arresterte, forhørte og torturerte. Derfor blir ofte hele det politiske politiet kalt Gestapo. Sjefen for avdeling 4 i Norge, Gestapo, var Hellmuth Reinhard det meste av krigen.

Sjefen for det norske Sikkerhetspolitiet de første par årene var Oliver Møystad, men han var ikke noen sterk leder, og det ble ganske raskt sjefen for det norske Statspolitiet (Stapo), Karl A. Marthinsen, som tok den egentlige ledelsen. Han konfererte direkte med tyskerne og politidepartementet uten å gå veien om Møystad og fikk snart gode kontakter på Victoria Terrasse, blant dem Fehlis selv. Marthinsen bygget opp Stapo til å bli et politisk pålitelig politi – det var viktigere at folkene der var nazister enn at de var gode politifolk. Han hadde også et godt forhold til politiministeren, Jonas Lie, og til justisministeren, Sverre Riisnæs.

Mens det vanlige politiet har som oppgave å beskytte folks liv og eiendom, skulle sikkerhetspolitiet beskytte staten. Hitler hadde sørget for at Sipo i Tyskland fikk rett til å arrestere folk og sette dem i fengsel på ubestemt tid, bare på mistanke. Nå fikk Stapo i Norge samme rett. Det tok ikke lang tid før også Stapo torturerte folk på forferdeligste vis – noe som egentlig ikke var lov i Norge, men Marthinsen sørget for at Stapo-folk ikke ble straffet for slikt.

Selv barn kunne bli fryktelig mishandlet av Stapo, noe Rolf Grüner-Hegge forteller om. Han og flere av hans kamerater var bare 15-16 år da de ble arrestert av Stapo for å ha laget illegale aviser. Under forhørene ble de slått med køller og truet med at de skulle skytes. Noen av dem ble sittende i fangeleiren Grini i flere år.

PERSONER

Heinrich Fehlis (1906--1945), tysk jurist og øverste sjef for det tyske politiske politiet (Sicherheitspolizei, eller Sipo) i Norge. Da Tyskland kapitulerte i mai 1945, forsøkte han sammen med 75 andre Sipo folk å unnsnippe, men 10. mai ble de arrestert av Milorg i en leir ved Porsgrunn, og Fehlis skjøt seg.

Jonas Lie (1899--1945), norsk jurist og politimann, NS politiminister. Fra høsten 1940 var Jonas Lie sjef for Politidepartementet. Han deltok også i et par omganger i det tyske felttoget på Østfronten. Høsten 1944 ledet han tvangsevakueringen av Finnmark. Jonas Lie døde i maidagene 1945, antakelig av sykdom og stress.

Vidkun Quisling (1887--1945), norsk artillerioffiser, NS' fører fra 1933. Forsvarsminister i Bondepartiets regjering 1931 -1933. Stiftet NS i mai 1933, men partiet fikk aldri noen representant i Stortinget. Fikk møte Hitler i desember 1939 og ble lovet samarbeid og økonomisk hjelp. Proklamerte statskupp i radio 9. april 1940, men måtte midlertidig tre tilbake. Den 1.2.1942 ble Quisling innsatt som ministerpresident av tyskerne. Etter krigen tiltalt for landsforræderi, dømt til døden, henrettet ved skyting 24.10.1945.

Sverre Riisnæs (1897--1988), jurist, NS-justisminister. Meldte seg inn i NS i juli 1940. Konstituert justisminister 25.9.1940, hadde hovedansvaret for opprettelsen av Folkedomstolen og politiets særdomstol. Justisminister fra 1. februar 1942. Erklært sinnssyk under rettsoppgjøret.

Josef Terboven (1898--1945), Reichskommissar Norwegen. I 1928 utnevnt til Gauleiter (fylkesfører) i Essen. Den 24.4.1940 utnevnt av Hitler til rikskommissær, det vil si øverste sivile tyske myndighet i Norge. Med Hitlers død falt hans verden i grus, og han gjorde ingenting for å redde seg selv. Klokken 23.30 den 8.5.1945, en halv time før kapitulasjonen trådte i kraft i Norge, tok Terboven sitt liv ved hjelp av en beholder med britisk sprengstoff.

ANNEN VERDENSKRIG OG DET OKKUPERTE NORGE

Karl A. Marthinsen meldte seg inn i Quislings parti Nasjonal Samling (NS) lenge før krigen kom til Norge. Det er ikke mot loven å bli medlem i et lovlig parti. Men da krigen kom, sluttet Quisling og hans parti seg til tyskernes sak. Det er landsforræderi og straffbart.

- 1) **Hvordan bidro Marthinsen til tyskernes sak etter at Norge var blitt okkupert?**
- 2) **Hva kjennetegner et diktatur?**
- 3) **Etter krigen ble nordmenn som fikk dom for tortur, drap eller andre voldsforbrytelser under okkupasjonen, også dømt for landssvik. De fikk dermed strengere straff enn tyskere for de samme forbrytelser. Synes du det er riktig?**

Med lov skal land bygges og ikke med ulov ødes, het det i Gulatingsloven. Marthinsen hevdet derimot at Stapo "trenger ingen lovbestemmelser for å gripe inn mot samfunnsfiender. Vår oppgave – alltid å overvåke statens sikkerhet – går oss ikke bare rett, men også plikt til å gripe inn når vi anser det nødvendig, uansett om de enkelte lovparagrafer passer eller ikke."

- 1) **Hva synes du om Marthinsens syn på lov og rett?**
- 2) **Hvorfor er det maktfordeling i et demokrati, slik at noen styrer og andre gir lovene?**
- 3) **I en rettsstat skal loven være lik for alle – hva betyr det?**
- 4) **Tror du det stemmer alltid? Forklar.**
- 5) **Hva betyr det at lover ikke skal ha tilbakevirkende kraft? Hvorfor er det viktig?**
- 6) **Hvilke maktmidler hadde Gestapo – og Stapo?**
- 7) **Hvorfor er et politisk (eller hemmelig) politi viktig i et diktatur?**
- 8) **Hvordan stilte Marthinsen seg til tilfeller av tortur i Stapo?**

Rasetenkning – at en folkerase har visse positive eller negative egenskaper, var før en utbredt tankegang som vitenskapen nå har motbevist. Nazistene førte tankegangen ut i det absurde. Hitler trodde fullt og fast at tyskerne var et herrefolk som tilhørte en overlegen rase, germanerne. Nordmennene var også germanere, derfor burde de gjøre felles sak med tyskerne, mente Hitler. Marthinsen trodde på Hitlers tanke om et forent germansk Europa og kom stadig tilbake til det i sine taler.

- 1) **Hva mente Marthinsen kjennetegnet en germaner?**
- 2) **Hvorfor tror du han fremhevet at kamp var en viktig del av livet?**
- 3) **Jødene ble utpekt som den verste rasen – hva førte dette til i Norge, og hva var Marthinsens rolle i dette?**
- 4) **Kan du finne andre rasediskriminerende utsagn i Marthinsens taler?**

Dødsstraff hadde ikke vært brukt i Norge etter 1876 og ble avskaffet i norsk straffelov i 1902, men ble opprettholdt i den militære straffeloven, og da bare i krigstid. Tyskerne begynte å bruke dødsstraff også i Norge allerede i 1940, og både London-regjeringen og Quisling innførte den igjen. Det var Stapo som skjøt de 19 nordmenn som fikk norsk dødsdom under krigen, av dem var fire dømt for kriminelle handlinger som voldtekt og mord.

Også i det norske rettsoppgjøret etter krigen ble det brukt dødsstraff – mot 24 nordmenn som landssvikere og 14 tyskere som krigsforbrytere. Det ble mye debatt om dødsstraff, både i media og i Stortinget. Den siste henrettelsen i Norge fant sted i august 1948, men først i 2003 vedtok Stortinget at Norge ikke under noen omstendigheter ville bruke dødsstraff mer, heller ikke i krig.

- 1) **Mange Stapo-folk ville helst slippe å delta i henrettelser. Hvorfor tror du Marthinsen insisterte på at alle politioffiserene skulle enten delta eller iallfall være til stede?**
- 2) **Etter krigen var det mange som unnskyldte sine overgrep med at de bare hadde fulgt ordre, men den unnskyldningen holdt ikke, de ble dømt likevel. Synes du det er riktig?**
- 3) **Drøft om dødsstraff bør brukes eller ikke.**
- 4) **Hjemmefronten valgte å likvidere – drepe – omkring 80 farlige nazister under krigen. Er det noen forskjell mellom slike likvidasjoner og henrettelser?**

Mange holdt skjult etter krigen at de hadde NS-medlemmer i familien – eller at de selv hadde vært nazister.

- 1) **Synes du at det er noen grunn til slikt hemmelighold nå?**
- 2) **Kan det tenkes at hemmelighold kan gjøre ting verre?**

“Sterk og personlig krigsdokumentar” “– denne må dere se –” Stavanger Aftenblad

Østlandets
Blad

Haugesunds
Avis

Avisa Nordlys

Fredrikstad
Blad

Trønder-Avisa

Rogalands Avis

Radio
Revolt

Østkantliv

Film&Kino

Aftenposten

Tankevekker for ungdom

Stina, Biret og Magnus, Alta vgs:
“Det var en veldig interessant film.
Dette er en side av krigen vi ikke har
hørt mye om.”

Finnmark Dagblad

Til dyp ettertanke

“En erfaren historielærer “Utdanning” har
kontaktet kan bekrefte at han ikke kjenner
ei eneste historiebok for videregående
skole som nevner Karl Marthinsen.”

Utdanningsnytt.no

Braksuksess

“På spørsmål om responsen fra elevene
forteller hun at ordet “braksuksess” har
vært gjennomgående, både elever og
lærere er overveldet.”

Kinosjef Ida Bjørnbak til avisa Ságat

Anbefales

“Tilfeldigvis så jeg filmen sammen med
to tredjeklasser fra en videregående
skole. Det var interessant å legge merke
til elevenes reaksjoner. De var helt
stille. Tydeligvis hadde dokumentaren
fått et uttrykk som gikk hjem hos disse
unge menneskene. Det i seg selv var en
tankevekker.”

Norges Forsvar

Etter Amandus- festivalen

“Onsdagen så vi dokumentarfilmen
Strengt Hemmelig, en film som over-
rasket meg positivt. Den var nydelig
filmatisk sett og historien som blir fortalt
er så fengslende og interessant at det
faktum at filmen varer i to timer ikke går
opp for deg før rulleteksten kommer på
skjermen.”

Elevblogg: irm91.blogg.no

Skolevisninger kan avtales ved direkte kontakt med den lokale kinoen, eller gjennom
den kulturelle skolesekken. Ønskes besøk av representant fra filmen,
kan en henvende seg til Eli Stangeland tlf. 905 53 679, eventuelt mail: eli@corianderfilm.no
Ønskes flere brosjyrer, bestill på eli@corianderfilm.no, husk antall og adresse.

NORSK FILMINSTITUTT

FILMKRAFT
ROGALAND

NRK

FRITT ORD

FOND FOR LYD OG BILDE

FILM KINO

vestnorsk
FILMSENTER

FORSVARET

